

ספרי' – אוצר החסידים – ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

בא – יו"ד שבט

בדורות הקודמים היתה "הפתלקות" משא"כ בדורנו זה
מתחילים כבר בשירה בתופים ובמחולות על הגאולה

שיחות קודש

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

יוצא לאור על ידי מערכת

"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושש לבריאה

שבעים וחמש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מוקדש להתגלותו המיידית לעיני בשר של
כ"ק אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח שליט"א
למטה מעשרה טפחים ומתוך חיים נצחיים
ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו תיכף ומיד ממש

*

לעילוי נשמת

ר' שלמה ב"ר יוסף ע"ה קרמרמן

נפטר ביום ט' מ"ח ה'תשס"ח

וזוגתו מרת רבקה לאה ב"ר נחום ע"ה קרמרמן

נפטרה ביום י"א שבט ה'תש"פ

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י ילדיהם

ר' עמוס וזוגתו מרת רישא שיחיו נסים

ר' נחום יוסף שיחי' קרמרמן

ר' גרשון שמואל וזוגתו מרת רונית שיחיו קרמרמן

ר' מרדכי יצחק וזוגתו מרת גיטל שיחיו אפסל

*

הי' שותף בהפצת "דבר מלכות"

לחשיג השיחות, להקדשות ולפרטים נוספים טל': (718) 753-6844

הוכן לדפוס ע"י

יוסף יצחק הלוי בן אסתר שיינדל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כתובתנו באינטרנט: <http://www.torah4blind.org>

משיחות יום ד' פ' בא, ג' שבט, ו' שבט, ו' שבט ה'תשנ"ב

– תרגום מאידית –

א. ציווי ה' למשה „בא אל פרעה“ הוא ההתחלה – ושמתי – של הפרשה שמדובר בה אודות גאולת בנ"י בפועל ביציאת מצרים, „ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים גו' הוציא ה' את בני ישראל מארץ מצרים על צבאותם“¹.

מכיון שכל פרשת יציאת מצרים נקראת על שם „בא אל פרעה“ וכידוע ששם הפרשה מורה על תוכן כל הפרשה, מובן, ש„בא אל פרעה“ קשור ונוגע לתוכן גאולת מצרים (בהמשך הפרשה).

זאת אומרת: נוסף לכך שכל פרטי שליחותו של משה אל פרעה הם הכנה לגאולת מצרים, ניתוסף בזה בנוגע ל„בא אל פרעה“, בהיותו ההתחלה ושם פרשת הגאולה, ונוסף לכך ההתחלה הנאמרת (לא כהקדמה לענין נוסף, אלא) בתור ציווי בפ"ע של הקב"ה למשה „ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה“, ותו לא² – ש„בא אל פרעה“ הוא הקדמה לגאולה עצמה והתחלתה בפועל.

ויתירה מזו: ע"פ הידוע? שיציאת מצרים היא התחלת ופתיחת (כל הגאולות, כולל) הגאולה העתידה (עלי

- (1) כן נקראת „בא אל פרעה“ ברמב"ם סדר תפלות כל השנה (בסוף ספר אהבה), ובאבודרהם בסדר הפרשיות וההפטרות.
- (2) משא"כ בפ' שמות ובפ' וארא מדובר אודות ההבטחה וההכנה ליציאת מצרים.
- (3) פרשתנו יב, מא. נא.
- (4) ראה לקו"ש ח"ה ע' 57 ואילך. ובכ"מ.
- (5) ראה לקו"ש ח"ו ע' 57 ואילך. וש"נ.
- (6) ראה בארובה סה"ש תנש"א ח"א ע' 273 ואילך.
- (7) ד"ה כימי צאתך תש"ח פ"ב (ע' 164).

ויש לומר הביאור בזה ע"פ הידוע שכל ענין בעולם, אפילו דברים שהם היפך הטוב והקדושה, יש להם שורש למעלה

(8) מיכה ז, טו.

(9) יו"ד, כח.

(10) ראה תניא רפ"ז. ובכ"מ.

(11) זכרי' יג, ב.

ב"ה. נוסח המברק שהואיל כ"ק אדמו"ר שליט"א

לשלוח לאנ"ש שיחיו בכל מרחבי תבל

לקראת יום ההילולא יו"ד שבט, ה'תשנ"ב

הצלחה רבה בכל עניני הילולא דנשיא דורנו ובתר רישא גופא אזיל האנשים והנשים והטף.

כולל ובפרט התועדויות פעילות ומתוך אהבת ישראל, ביום ההילולא ובשבת קודש להוי', שבת שירה, ובמצאי שבת,

והמשך שלהן ופירותיהן בכל הימים שלאחריהם,

ויקויים היעוד בספר דוד מלכא משיחא: ויהי נועם ה' אלקינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו,

ובני ישראל יוצאים ביד רמה,

במהרה בימינו ממש בגאולה האמיתית והשלמה.

בברכה

/מקום החתימה/

ובתר .. אזיל: עירובין מא, א.

והמשך: הפעולה עצמה נמשכת ו(נוסף ע"ז) פירותיהן – ומעלה בכא"א, וכמובן גם מרד"ה באתי לגני (דההילולא).

היעוד: תהלים צ, י"ז (טו"ב).

ובני .. רמה: תחלת פרשת יום ההילולא (בשלח יד, ח).

להביא את 770 הביתה!

כל מי שהיה ב-770 אי פעם, זוכר בודאי את שלל

הקובצים והעלונים המחולקים בכל ליל שבת קודש

כעת ניתן להשיג את חלקם ברשת האינטרנט, אצלך בבית!

האתר מנוהל ע"י הרה"ר יוסף-יצחק הלוי שגלוב

וכתובתו: <http://www.moshiach.net/blind>

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

שהשלימות בזה היא בגאולה האמיתית והשלימה שאז יהי' הגילוי דעיקר שכינה (דירה לו ית') בתחתונים.

ח. והוראה מיוחדת ועיקרית בנוגע לענין השירה - כמודגש בשירת מרים ושירת דבורה:

כשם שביציאת מצרים, מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם נסים והוציאו תופים ממצרים", כך גם בהגאולה מגלות זה האחרון, שנשי ישראל הצדקניות צריכות להיות מובטחות ובודאי מובטחות הן שתיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, ועד שמתחילות תיכף (ברגעי הגלות האחרונים) בהשירה¹¹¹ ובתופים ובמחולות, על בוא הגאולה האמיתית והשלימה!

ובפרטיות יותר: ביחד עם התפלה, הבקשה והדרישה מהקב"ה שיביא את

הגאולה תיכף ומיד ממש, שהיא מתוך רגש של צער ומרירות ("מרים על שם המירור") על אריכות הגלות, שבאה לידי ביטוי בהצעה מקרב ולב עמוק, "עד מתי, עד מתי, עד מתי"!!... חדורות הן (גם ובעיקר) ברגש השמחה, ושמחה גדולה ביותר שבאה לידי ביטוי בהשירה, מצד גודל הבטחון ש,הנה זה (המלך המשיח) בא¹¹¹, וכבר בא!

ועוד והוא העיקר - שתיכף ומיד ממש שרים כל בנ", האנשים והנשים והטף, את השירה העשירית דלעתיך לבוא, שתהי' בלשון זכר ("כל השירות כולן קרואות בלשון נקבה, כשם שהנקבה יולדת כך התשועות שעברו הי' אחריהם שעבור, אבל התשועה העתידה להיות אין אחרי' שעבור לכך קרואה בלשון זכר"), "שירו לה' שיר חדש"¹¹².

(111) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

(112) מכילתא בשלח טו, א. וראה בארוכה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 316 (לקמן ע' 256) ואילך.

(110) בתכלית הצניעות, כמובן, כהלימוד מדבורה (כנ"ל ס"ו).

קרוב בגין דחמא לי' משתרש בשרשין עלאין, כיון דחמא קב"ה דדחיל משה ושלחן ממנן אחרנין לעילא לא יכלין לקרבה לגבי', אמר קב"ה הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרובץ בתוך יאוריו¹⁹, וקב"ה אצטרך לאגחא בי' קרבא ולא אחרא, כמה דאת אמרת אני ה'".

וזאת אומרת, שבגלל התוקף דעצם קליפת פרעה ("התנין הגדול") בביתו בארמון המלך (ששרשו "בשרשין עלאין"), פחד משה להכנס לשם. ולכן לא אמר לו הקב"ה "לך אל פרעה" (שילך לבד), אלא "בא אל פרעה", שיבוא יחד עם הקב"ה ויכנס לפרעה, הקב"ה מוליך אותו יחד אתו אל הפנימיות והעצם (דקליפת) פרעה (אדרין בתר אדרין, חדרים לפנים מחדרים²⁰), בכדי לכבשו לגמרי ("לאגחא בי' קרבא").

לפ"ז צריך להבין מהו הפירוש ב"בא אל פרעה" דקדושה ("דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין"): איך שייך בנוגע לפרעה דקדושה (גילוי אלקות) - "דחיל משה", שמשא "יפחד" להכנס לשם לבדו, ושיוזקק לכך שהקב"ה יצווה עליו "בא אל פרעה", ויכניסו לשם ("עייל לי' קב"ה")?

ויש לומר הביאור בזה:

פרעה דקדושה הוא גילוי הכי נעלה דאלקות, הן בעצם הגילוי - (א) גילוי כל האורות, כולל האורות והדרגות הכי נעלות באלקות - "כל נהורין וכל בוצינין", עד ל"כל מה דהוה סתים", והן באופן הגילוי - (ב) באופן ד"אתפריעו" מלשון פרוץ (בלי סדר), זא. למעלה מסדר ומדידה והגבלה.

(19) יחזקאל כט, ג.

(20) פי' דרך אמת.

בקדושה. וזהו (שרשם בקדושה) אמיתית הענין¹², אלא לאחרי ריבוי השתלשלות, בכמה וכמה מסכים ופרסאות והעלמות והסתרים כו', נשתלשל למטה דבר שלהפך¹³.

כך גם בנוגע לפרעה: איתא בזהר¹⁴ (על הפסוק¹⁵ "והקל נשמע בית פרעה") "בית פרעה דא היא סימניך לעילא, ביתא דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין וכל בוצינין, כל מה דהוה סתים מתמן אתגלי, ובגין כך קב"ה אפיק כל נהורין וכל בוצינין בגין לאגהרא להווא קול דאקרי קל בלא וא"ו". ומפרעה בשרשו דקדושה (הענין דפריעה וגילוי אלקותו ית'¹⁶), משתלשל פרעה למטה¹⁷, בכל תקפו בלעז¹⁸.

ג. עפ"ז יובן הענין ד"בא אל פרעה" בשרשו בקדושה:

בוהר פרשתנו¹⁹ מבאר הענין ד"בא אל פרעה" כפי שהוא בפרעה למטה: "מה כתיב בא אל פרעה, לך אל פרעה מבעי לי, מאי בא, אלא דעייל לי' קב"ה אדרין בתר אדרין לגבי תנינא חדא עלאה תקיפא דכמה דרגין משתלשלין מני', ומאן איהו רזא דתנין הגדול, ומשה דחיל מני' לא קריב אלא לגבי' אינון יאורין ואינון דרגין דילי', אבל לגבי' דחיל ולא

(12) ובתורה נאמרים הענינים כפי שהם לאמיתתם בשרשם בקדושה, כמבואר במק"א (ראה לקו"ש ח"כ ע' 341 ואילך. ספר השיחות תשמ"ח ח"א ס"ע 36 ואילך. ועוד) בענין "יעקב ועשו האמורים בפרשה" (ל' רש"י ר"פ תולדות).

(13) ראה בארוכה סה"ש תשמ"ח שם. וש"נ.

(14) ח"א רי, א.

(15) ויגש מה, טז.

(16) ראה תו"א ד"ה ויהי מקץ (לא, א). תו"ח

שם רפ"א (עד, א). פ"ו (עז, סע"ד ואילך).

(17) תו"א שם לא, ג.

(18) לד, א.

ההפטרטה⁸⁰ מרומזים הענינים העיקריים שבעבודת נשי ישראל שבזכותן באה הגאולה:

א) „ודבורה אשה נביאה אשת לפידות“⁸¹, „מאי“⁸² אשת לפידות שהיתה עושה פתילות למקדש“⁸³ („משכן שילה“). ודוגמתו בה „מקדש“ שבביתו של כאו"א מישראל – פעולתן של נשי ובנות ישראל בהדלקת נר שבת⁸⁴ (וי"ט) להאיר⁸⁵ את הבית כולו, ועל ידו את הסביבה כולה והעולם כולו, בדוגמת הפתילות למקדש שעשתה דבורה שהאירו את המקדש והעולם כולו, „ממנו אורה יוצאה לעולם“⁸⁶.

ב) „והיא יושבת תחת תומר דבורה“⁸⁷, „מאי“⁸² שנהא תחת תומר . . משום יחוד“⁸⁸

(80) כמנהגנו שמתחילים מ„ודבורה אשה נביאה גו“ (ספר המנהגים ח"ב ס"ע 32).

(81) שם ד, ד.
(82) מגילה יד, א ובפרש"י (בהמשך הסוגיא ע"ד נבואת מרים).

(83) „ובזה זכתה לנבואה ולאור התורה שהיתה שופטת את ישראל“ (תדא"ג מהרש"א שם). וראה הערה הבאה.

(84) „נר מצוה“ שעל ידו זוכים ל„אור תורה“ (כנ"ל הערה 46) – ע"ד שדבורה זכתה „לאור התורה“ (כבהערה הקודמת).

(85) ומרומז בשם „אשת לפידות“ – „כלפיד אש“ (מצו"ד עה"פ).

(86) ירושלמי ברכות פ"ד סה"ה. ועוד.
(87) שם ה.

(88) ושם: „ד"א מה תמר זה אין לו אלא לב אחד אף ישראל שבאותו הדור לא הי' להם אלא לב אחד לאביהן שבשמים“*. ובתדא"ג מהרש"א: „לב אחד של גזעו הולך ביושר מלמטה למעלה, משא"כ שאר אילנות דגם הענפים יש להם לב, והן נוטים לכאן ולכאן“ – דייל שבוה מודגש הקשר עם הפירוש הראשון ש„התומר אין לו ענפים מלמטה“.

„שהוא גבוה ואין לו צל (אין לו ענפים למטה“)⁸⁹ ואין אדם יכול להתייחד שם עמה כמו בבית“ – מעלת הצניעות („כל כבודה בת מלך פנימה“⁹⁰), וכמודגש גם בשירת דבורה: „מנשים באוהל תבורך“⁹¹, „מאן נשים שבאוהל שרה רבקה רחל ולא“⁹², שזהו היסוד שעליו נשען קיום כל בית ישראל.

ועפ"ז יש לבאר גם סיום ההפטרטה „ותשקוט הארץ ארבעים שנה“⁹³, אע"פ ש„אין זה מדברי דבורה אלא מדברי כותב הספר“⁹⁴ – שבוה מרומז שע"י הנהגתן של נשי ישראל הצדקניות בדרכה של דבורה, זוכים למעמד ומצב ד„ותשקוט הארץ“, ועד לתכלית השלימות ד„ותשקוט הארץ“ בהכניסה לארץ ישראל⁹⁵ בשלימותה (ארץ עשר אומות*) בגאולה האמיתית והשלמה הקשורה עם

(89) תדא"ג מהרש"א שם. וראה הערה הקודמת.
(90) תהלים מה, יד.

(91) שם ה, כד.
(92) נזיר כג, ב. וש"נ. – ובפרש"י עה"פ: „שרה שנאמר בה הנה באוהל, רבקה שנאמר בה ויביאה יצחק האהלה, רחל ולא שנהאמר בהן ויצא מאוהל לאה וגו“.

(93) שם, לא.
(94) פרש"י עה"פ.

(95) להעיר שמעלתן של נשי ישראל מודגשת גם בהכניסה לארץ – „שהן היו מחבבות את הארץ“ (פרש"י פינחס כו, סד).

ולהעיר מהשייכות לחמשה עשר שבט, ראש השנה לאילן – שבו מודגשת חביבותה של ארץ ישראל בהמנהג דאכילת פירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל, „ארץ חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון ארץ זית שמן ודבש“* (תמרים).
(96) ראה לך לך טו, יט ובפרש"י.

(*) ולהעיר מהשייכות לתומר דבורה – ש„תומר“ הוא אילן של תמרים (דבש תמרים). ולהוסיף, שגם „דבורה“ שייכת לדבש (אף שאין זה דבש תמרים, אלא דבש דבורים).

היא למעלה ממדידות והגבלות של הגוף הגשמי והמוגבל²⁶.

ד. על כך הוצרך להיות ציווי מיוחד ונתינת כח מיוחדת מהקב"ה למשה – „ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה“, „עייל ל"י קב"ה אדרין בתר אדרין“: עצמותו ית' – שלמעלה מכל גדר (דבלי גבול וגבול – מביאה את משה לפרעה, שגם בהיותו נשמה בגוף מוגבל ביכלתו לקבל את הגילוי ד„אתפריעו כל נהורין“ מעצמותו ית'!

והביאור בזה:

פרעה מלשון „אתפריעו ואתגליין מינ" כל נהורין כו“ ניתן לפרש בשני אופנים: (א) הגילוי דכל האורות (כל נהורין) ובאופן ד„אתפריעו“, למעלה מסדר והדרגה. שזה מורה שהגילוי בא מעצמותו ית' שלמעלה מגדר אור, ולא מתייחס לאור בגדרו וצוירו הוא, שכן מצד דרגת האור (אפילו בהיותו מעין המאור) אין הוא באופן ד„אתפריעו“ (כנ"ל). (ב) „כל נהורין“, דרגת וצויר האור עצמם הם באופן ד„אתפריעו“ – גילוי שלמעלה ממדידה והגבלה וצויר. זאת אומרת, שגם הצויר ומדידה והגבלה ד„כל נהורין“ הוא באופן דלמעלה ממדידה והגבלה ד„אתפריעו“²⁷.

והיבור ההפכים (ד„כל נהורין“ ו„אתפריעו“) הוא דוקא בכח העצמות

(26) וע"ד „לא תוכל לראות את פני כי לא יראני האדם וחי“ (תשא לג, כ).

(27) ראה תו"ח שם (עו, סע"ד ואילך) ב' פירושים ב„פרעה“ מלשון פריעה וגילוי: גילוי החיצוניות, וגילוי הפנימיות (שזהו אמיתית ענינה של פריעה, כנ"ל הערה 22). ושם (בהמשך לפירוש השני ב„אתפריעו“): „עיקר המכוון שהוא בהשתלשלות העולמות שיהי' התגלות הפנימי בחיצוני הכלי דוקא באופן שלא יסתיר הכלי לאור כלל וכמו שהי' במי" . . וכמו שיהי' לע"ל כו“.

(28) המשך תרס"ו ע' קפב ואילך.
(29) שם ע' קסט.

(30) משא"כ מצד זה שעצמותו ית' הוא מופשט ולמעלה מכל גדר מאור ואור, הרי האור אינו מתייחס לעצמותו ית', והגילוי שלו אינו באופן ד„אתפריעו“ שלמעלה ממדידה והגבלה, שזהו דוקא בכח העצמות.

(31) ראה לעיל הערה 27.
(32) ראה אוה"ת וראי ע' קצו (בפירוש „בא אל פרעה“ דלעו"ח).

הכוונה דגאולת מצרים היא - מתן תורה, כפי שהקב"ה אומר למשה מיד בתחילת שליחותו: „בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה”³³. החידוש דמתן תורה הוא - נתינת התורה והמצוות למטה לבני נשמות בגופים, בכדי שיוכלו להגשים את תכלית וכוונת בריאת כל העולם: נתאוהו הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים³⁴, שבמדידה והגבלה והעלם והסתיר דנשמה בגוף בתחתונים, יהי גילוי העצמות, (כביכול) כמו אדם הנמצא בגילוי בכל עצמותו בדירתו הפרטית³⁵ (ומכ"ש בנוגע להקב"ה, בורא העולם ומנהיגו), כפי שיתמלא בשלימות הגילוי בגאולה האמיתית והשלימה (ומעין זה הי' במתן תורה, כמ"ש³⁶ „ולא יכנף עוד מוריק”³⁶, הוא יהי בדירתו בגלוי בלי שום לבושים, אפילו בלי לבושים הכי עליונים (כנף העליון).

וכידוע³⁷, שקודם מתן תורה, היתה ה„גזירה” בין עליונים ותחתונים, שעליונים לא ירדו למטה ותחתונים לא יעלו למעלה, ובמתן תורה נעשה ביטול הגזירה, הנתינת כח להמשיך בתחתונים הגילוי דעליונים, עד לדרגות הכי נעלות באלקות, עד מעצמות ומהות, כך שהגוף הגשמי בעולם הזה הגשמי נעשה קדוש, עד לדירה לו יתברך - עד שבכל העולם נמצא בגלוי ש„ישראל וקוב"ה כולא חד”³⁸.

(33) שמות ג, יב.

(34) ראה תנחומא נשא טז, שם בחוקות ג. במדבר פ"ג, ו. תנאי רפ"ו.

(35) ישע"ל, כ.

(36) תנאי שם (מו, א).

(37) ראה תנחומא וארא טו, שמו"ר פ"ב, ג. ועוד.

(38) ראה חז"ג עג, א.

מזה מובן, שבגלות מצרים ויציאת מצרים - המהוים הכנה לגילוי העצמות למטה במתן תורה - מודגשת ההקדמה לביטול הגזירה, המעבר ממצב של פירוד בין עליונים ותחתונים למצב של אחדות ביניהם, כהכנה לשלימות האחדות ביניהם במתן תורה עצמו.

ויש לומר ששלב עיקרי בזה נפעל ע"י ציווי ה' למשה „בא אל פרעה”, כדלקמן. ו. ובהקדים, שעד"ז מצינו בהתחלת שליחותו של משה להוציא את בני מצרים:

בביאור טענת משה להקב"ה „לא”³⁹ איש דברים אנכי גו' כי כבד פה וכבד לשון אנכי”, ולכן „שלח”⁴⁰ נא ביד תשלח”⁴¹ - מבואר בכ"מ⁴², שבגלות מצרים „דיבור (משה) הוה בגלותא”⁴³, ולכן טען משה שעל ידו לא יכולה להיות הגאולה למטה⁴⁴.

ובשרש הענינים ה"ז בגלל מעלת משה, שמצ"ע הוא בדרגא שלמעלה מגילוי דיבור, למעלה אפילו מהגילוי דתורה שבכתב ותושבע"פ למטה [„כבד פה באורייתא דבעל פה וכבד לשון

(39) שמות ד, י.

(40) שם, יג.

(41) „ביד מן דכשר למשלח” (תרגום אונקלוס עה"פ), „שלח נא ביד אדם מדבר צחות שיהי כשר וראוי לשליחות נכבדות כזאת כו” (רמב"ן שם).

(42) חז"ב כה, ב. ד"ה ויאמר גו' מי שם פה באוה"ת שמות ע' עה. ד"ה הנ"ל תרכ"ז (ע' עה ואילך). תרג"ח (ס"ע עו ואילך).

(43) לשון הוהר שם.

(44) וראה ד"ה ויאמר גו' מי שם פה תרע"ח (ע' קלח), שפליאת משה היתה „איך יכול להיות גילוי אוא"ס עד למטה מטה, וגם ראה הקליפה הקשה דמצרים שמונע ומעכב ביותר כו” (ראה ד"ה זה תרל"ד (ע' קכ). תשר"ט.

(מרים ונשי ישראל), מ"מ, לא מפטירין בשירת אנשים (כבשביעי של פסח שמפטירין בשירת דוד⁷⁵), אלא בשירת נשים (שירת דבורה). ומהטעמים לזה⁷⁶ - כיון ששירת הנשים (מרים) היתה באופן נעלה יותר משירת האנשים, „בתופים ובמחולות” (כנ"ל).

וע"פ הידוע שההפטרה קשורה עם ענין הגלות (ש„גזרו שמד על ישראל שלא יקראו בתורה וקראו בנביאים מענין הפרשה”⁷⁷) - יש לומר, שהדגשת מעלת הנשים בהפטרה („ותשר דבורה”) עיקרה בנוגע לזמן הגלות⁷⁸, היינו, מעלת עבודתן של נשי ישראל הצדקניות (ע"ד ובדוגמת דבורה) בזמן הגלות, שבשכרן ובזכותן יוצאים מן הגלות אל הגאולה⁷⁹.

ו. ובפרטיות יותר - שבהתחלת

(75) מגילה לא, א.

(76) ראה לקו"ד ח"ד תשא, א. ושם (בסיום הענין): הכל בזכות האשה, הכל הי' מן העפר.

(77) שו"ע אדה"א או"ח ר"ס רפד.

(78) ולהעיר שבשירת דבורה נאמר „צדקת פרונו בישראל” (שם, יא), שרומז על כללות ענין הגלות, כדרשת חז"ל (פסחים פו, ב), „צדקה עשה הקב"ה בישראל שפידן לבין האומות”. ועוד ועיקר - שע"ז באים לשלימות הגאולה באופן ד„פרוות (פרונו) תשב ירושלים” (זכרי' ב, ח. וראה אוה"ת בשלח ע' עתר ואילך).

(79) להעיר ששירת דבורה היא על נצחון המלחמה - תוכן כללות מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות („צדקת פרונו בישראל”) לנצח ההצלחות וההסתרים כו", שע"ז נעשה שלימות התענוג והשמחה למעלה, שמתגלה בהגאולה, שזוה"ע „והנצח זו ירושלים” (נתיבאר בארוכה באוה"ת שם). - ולהעיר מביאור ענין הנצח בהמשך ההילולא (פי"א ואילך).

(*) ולהעיר מהכפל ד„אנכי” בשירת דבורה - מצד מעלת התשובה (ראה לקו"ת דרושי ש"ש סה, ב ואילך). אוה"ת נ"ך (כך ב') ע' תשמו ואילך.

עליהם רחמים, שנאמר⁸⁰ קול ברמה נשמע גו' רחל מבכה על בני מאנה להנחם גו', והקב"ה משיבה יש שכר לפעולתך נאום ה' וגו' ושוב בנים לגבולם”⁸¹.

ולפי ערך גודל המרירות על הגלות („מרים על שם המירור”) היתה גודל השמחה על הגאולה („לפום צערא אנרא”⁸²) - „ותקח מרים גו' את התף בידה גו' ותצאן כל הנשים אחר' בתופים ובמחולות”.

ועפ"ז יומתק שנבואתה של מרים על הגאולה נאמרה בכתוב בשירת הים - „ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה גו' ותצאן כל הנשים אחר' בתופים ובמחולות” - כי, כש„וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים” ובטלה אימת מצרים מעליהם⁸³, נתקיימה נבואתה של מרים על גאולת ישראל בשלימות, ובמילא היתה גם השמחה על הגאולה בשלימות, „בתופים ובמחולות”.

ה. ומעלת הנשים בשירת מרים („בתופים ובמחולות”) מודגשת עוד יותר בהפטרה (סיום הפרשה) - „ותשר”⁸⁴ דבורה:

אע"פ שבפרשה עצמה קורין שירת האנשים (משה ובנ"י) וגם שירת הנשים

אפרת היא בית להם”, כדי „שתהא לעזרה לבני כשיגלה אותם נבזוראדן והיו עוברים דרך שם, יצאת רחל על קברה ובוכה ומבקשת עליהם רחמים”.

(69) ירמ"י לא, יד ואילך.

(70) ולהעיר, שהגאולה היא ע"י דוד - רגל הרביעי שבמרכבה (וח"א רמח, ב. ועוד), שזהו גם ענינה של רחל (מאור"א א, פד. ועוד).

(71) אבות פ"ה מכ"א.

(72) ראה לקו"ש ח"ז ע' 270. וש"ב.

(73) שופטים ה, א.

(74) ולאח"ז מוסיף גם „וברק בן אבינועם”, „לפי שדבורה עיקר המעשה” (פי' הרד"ק עה"פ).

הנשים אחרי' בתופים ובמחולות ותען להם מרים שירו לה' וגו'⁵⁷, שבוה מודגשת מעלת הנשים על האנשים, שהשירה שלהן היתה מתוך שמחה יתירה, "בתופים ובמחולות", ועד כדי כך, ש"מובטחות היו צדקניות שבדור שהקב"ה עושה להם נסים והוציאו תופים ממצרים"⁵⁸.

ובביאור טעם הדבר ששירת הנשים (מרים) היתה בשמחה גדולה יותר – יש לומר⁵⁹:

איתא במדרש⁶⁰ ש"מרים על שם המירור", שעיקר קושי השעבוד באופן ד"ומירו את חייהם גו' בפרך"⁶¹ הי' משנולדה מרים (במשך פ"ו⁶² שנה, ארבע שנים לפני לידת משה), ולאח"ז "ועי"ז) "העמיד הקב"ה גואל זו מרים"⁶³.

ויש לומר הביאור בדברי המדרש

(57) להעיר משמו"ר פכ"ג, זו "קדמו שרים אלו ישראל אחר נוגנים אלו המלאכים בתוך עלמות תופפות אלו הנשים שהן קלטו באמצע כדכתיב ותקח מרים הנביאה", היינו, ששירת הנשים היתה לפני שירת המלאכים, והמלאכים הקשיבו לשירת האנשים והנשים – ע"ד "חברים מקשיבים לקולך גו'".
(58) פרש"י עה"פ.

(59) ראה גם לקו"ש ח"א ע' 139 ואילך.

(60) שמו"ר רפכ"ו. שהש"ר פ"ב, יא.

(61) שמות א, יד.

(62) כמנין שם אלקים שממנו נמשך ההסתר פנים (אוה"ת שמות ס"ע ת. ועוד).

(63) ולהעיר מ"ש ביוכבד ומרים*, "ויעש להם בתים", "כהונה ולוי' מיוכבד ומלכות ממרים" (שם, כא ובפרש"י), "וזו בא ממרים" (שמו"ר פ"א, יז), ונמצא, שגם הגאולה העתידה לבוא ע"י משיח צדקנו, מורע דוד, היא ע"י מרים.

(*) וביל"ש תהלים רמז תשצט – ב' דעות בזה.
(*) ראה שהש"ר פ"ד, ה (ב): "הרועים בשושנים... מרים ויוכבד הן הן חיותיהן של ישראל והיו רועות את ישראל שלכם רך כשושנים".

"גואל זו מרים על שם המירור" (דלכאורה מירור וגאולה הם ענינים הפכיים) – שהגאולה היתה עי"ז שמרים הרגישה וכאבה ביותר את מרירות הגלות. ובהקדם דרשת חז"ל⁶⁴ על הפסוק "ותקח מרים הנביאה אחות אהרן גו'", "אחות אהרן ולא אחות משה... שהיתה מתנבאה כשהיא אחות אהרן (ועדיין לא נולד משה) ואומרת עתידה אמי שתלד בן שיושיע את ישראל... וכיון שהשליכוהו ליאור עמד אבי' וטפחה על ראשה אמר לה בתי היכן נבואתך, היינו דכתיב⁶⁵ ותתצב אחותו מרחוק לדעה (מה יעשה לו), לדעת מה יהא בסוף נבואתה" – שנבואתה של מרים היתה על הגאולה ("יושיע את ישראל"), ומאז היתה מצפה בכליון עינים מתי תתקיים נבואתה ("ותתצב גו' מרחוק... לדעת מה יהא בסוף נבואתה"), וככל שנתמשך הגלות התמרמרה על אריכות הגלות, ועד כדי כך שהמרירות על הגלות מודגשת בשמה שמורה על מהותה ("מרים על שם המירור").

וע"י המרירות על הגלות ("מרים על שם המירור") והצפי' והתשוקה להגאולה ("ותתצב גו' לדעה מה יעשה לו") זכו ישראל להגאולה ("העמיד הקב"ה גואל זו מרים"), שאז נתקיימה נבואתה של מרים.

[ולהוסיף, שענין זה מודגש גם ברח"ל⁶⁶ – שכאשר בני' גלו מארץ ישראל, "יצאת⁶⁷ רחל על קברה⁶⁸ ובוכה ומבקשת

(64) מגילה יד, א. וש"נ.

(65) שמות ב, ד.

(66) ולהעיר שכנסת ישראל נקראת ע"ש רחל (תניא פמ"ה. ובכ"מ).

(67) פרש"י ותי' מה, ז. וראה בארוכה לקו"ש ח"ל ע' 236 ואילך.

(68) ויתירה מזה – שמסרה נפשה שלא להקבר עם יעקב (ושאר האבות והאמהות), אלא "בדרך

נכונים"⁵⁰ [ונוסף לכך גם "אהרן אחיך יהי' נביאך"⁵¹, "ודברת אליו ושמת את הדברים בפיו גו'"⁵², "הוא יהי' לך לפה"⁵³ – בכדי שהדיבור יתגלה בשלימות, גם ע"ד הטבע]. אבל אז הוא לא התרפא⁵⁴, שלכן לאח"ז אמר משה, "אני ערל שפתים"⁵⁵. וזה נפעל ע"י הגילוי ד, "אנכי (אחי' עם פיך)" דמתן תורה (התחלת עשרת הדברות)⁵⁶, שלכן בכחו לפעול יציאת מצרים ("אף שהדיבור הוא בבחי' גלות"), "רק בכדי שיהי' גילוי הדיבור לגמרי בכללות העולם צ"ל שבירת קליפת מצרים" ע"י "אנכי אחי' עם פיך"⁵⁷, וזה מביא לאח"ז – גילוי הדיבור במתן תורה, "אנכי ה' אלקיך"⁵⁸, שאז⁵⁸ משה התרפא לגמרי⁵⁷.

וע"ז ענה לו הקב"ה, "מי שם פה לאדם גו' הלא אנכי הוי' גו' ואנכי אחי' עם פיך והוריתך אשר תדבר"⁴⁸: מצד עצמותו ית' שהוא כל יכול (והוא מקור לכלי הפה דעולם התיקון והאורות מרובים דתהו), הוא יכול לפעול שגם בגלות מצרים, וגם אצל משה (שמצ"ע הוא למעלה מגילוי בכלים), יהי' הגילוי בדיבור בפה, "ואנכי אחי' עם פיך", "פ", אף שמצד שרשך מתהו אין לך כלים כאלו אבל אנכי הוי' שעשיתי את הכלים דתקון ואת עולם התהו אני יכול להפך הדבר להתערב בחי' תהו ותקון יחד היינו המעלות דשניהם, שיהיו האורות מרובים כמו בתהו כו' וגם בחי' המעלה דתקון שיהיו הכלים מרובים מאד"⁴⁹.

ז. עפ"ז יובן ג"כ הענין ד, "בא אל פרעה" דקדושה בגלל זה ש"משה דחיל מיני":

משה מצד דרגתו הוא (מצ"ע) – "כבד פה וכבד לשון" (בגלל הריבוי אורות גדולים שלמעלה מכלים) – חשש איך יוכלו הכלים לקבל את האורות הגדולים ד, "אתפריעו כל נהורין"; וזהו החידוש בציווי הקב"ה אליו, "בא אל פרעה", "עייל לי' קב"ה אדרין בתר אדרין": בזה נתן לו הקב"ה את הכח – כח העצמות – שהכלים דנשמה בגוף יוכלו לקבל

(45) זח"ג כח, רע"א. וראה מקומות שבהערה

.42

(46) בהבא לקמן – ראה תו"א וארא ד"ה

ויאמר גו' מי שם פה (נא, ד ואילך). תו"ח שם (נט, א ואילך).

(47) לי' התו"א שם, ב.

(48) שמות ד, יא"ב.

(49) תו"א שם נב, סע"ב"ג. וראה תו"ח שם בסופו (סח, א): "הלא אנכי כו' כי כל יכול לעשות מתהו תיקון ומתיקון תהו... יכול לעשות ג"כ היפך האור לכלי והכלי לאור... ויכול להיות היש בבחי' אין והאין בבחי' יש כו'".

(50) שמו"ר פ"ג, טו. הובא באוה"ת שבהערה

.42

(51) וארא ז, א.

(52) שמות שם, טו.

(53) שם, טז.

(54) דב"ר רפ"א. זח"ב שם. רמב"ן שמות ד,

יו"ד. וראה גם שמו"ר שם.

(55) וארא ו, יב. ל.

(56) יתרו כ, ב. ואתחנן ה, ו.

(57) סד"ה מי שם פה תרג"ח (ע' פז).

(58) דב"ר וזהו שבהערה 54.

בפנימיות את כל הגילויים הנעלים דעצמותו ית', "דאפריעו ואתגליין מיני כל נהורין"⁵⁹.

והטעם ע"ז הוא, כי זוהי התכלית והשלימות דכל סדר השתלשלות, של כל האורות, עד לבחי' פרעה, "אתפריעו כל נהורין" - כי "נתאוה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים", שבמדידה והגבלה דנשמה בגוף בתחתונים, יהי גילוי העצמות. ולכן הי' "ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה", שבהיותו נשמה בגוף הוא נכנס אל פרעה דקדושה ומקבל את הגילויים הכי נעלים מעצמותו ית', ש"אתפריעו ואתגליין מיני כל נהורין כו".

ח. עפ"ז יובן ג"כ מדוע "בא אל פרעה" הוא הקדמה והתחלת הגאולה,

[נוסף לפירוש הפשוט, שע"י "בא אל פרעה" דלעז"ז נעשה ביטול ושבירת קליפת פרעה כפי שהוא בתקפו בארמון המלך⁶⁰, שזוהי התחלת הגאולה - ישנו בזה ענין עיקרי]:

השלימות דגאולת מצרים היא - להביא את מתן תורה (למלאות את הכוונה דדירה בתחתונים -) גילוי העצמות ("אנכי") למטה לבני נשמות

בגופים, נשמה בריאה בגוף בריא [כידוע⁶¹ שבמ"ת התרפאו כל בני" (כולל משה, כנ"ל). וי"ל שזה מרומז גם באמירת הקב"ה לבני" קודם מ"ת, "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש"⁶², שגם כפי שהם "גוי" בעולם הזה הגשמי, הם "קדושים" עד לדרגת "ממלכת כהנים" - "כהנים גדולים"⁶³, שכהן גדול צריך להיות שלם הן בגופו והן בממונו⁶⁴, ואפילו בלבשו - "לכבוד"⁶⁵ ולתפארת⁶⁶], שכפי שבני נמצאים בתור נשמות בגופים הם, "כולא חד" עם הקב"ה.

ועד"ז נמשך גם בעולם - החיבור דעליונים ותחתונים שנפעל במ"ת, עד לגילוי העצמות בתחתונים.

והיות שזוהי חידוש גדול (שנברא נשמה בגוף מוגבל מתאחד עם בלי גבול, עד להעצמות), כפי שמשנה התפלא על כך ו"דחיל מיני" - לכן, כהכנה והקדמה לזה הי' "ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה", שבהיותו נשמה בגוף (משנה) כפי שנמצא במדידה והגבלה ובמצב שיכולה להיות סכנה (בגלל פרעה דלעז"ז), הוא

(61) נחנחומא יתרו ח. במדבר"ר רפ"ז. וראה גם מכילתא (הובא בפרש"י) עה"פ יתרו כ, טו. ובכ"מ.

(62) יתרו יט, ו.

(63) בעה"ט עה"פ. וראה אגדת בראשית פצ"ט [פ].

(64) ראה יומא יח, א. וש"נ. רמב"ם הל' כלי המקדש רפ"ה.

(65) תצוה כה, ב.

(66) ויש לומר, שבדרגת הספירות, "כבוד" ו"תפארת" (מלכות ותפארת, הכוללות כל הספירות) הם ע"ד בלי גבול וגבול, כידוע שתפארת (ו"א) הוא "קצה אוא"ס", ומלכות (שרגלי יורדות) הוא מקור לעולמות ב"ע (תו"א תרומה פא, א). ובבגדי כהונה שהם "לכבוד ולתפארת" נעשה חיבור שניהם יחד.

ובזה מרומז הקשר והשייכות להסתלקות של נשיא הדור, משה רבינו שבדור⁴³ - עלייתו לדרגה הכי נעלית ד"אתפריעו ואתגליין מיני כל נהורין" בעת ההסתלקות⁴⁴.

ועוד ועיקר - ש"אתפריעו ואתגליין מיני כל נהורין" ("בא אל פרעה") הוא הסך-הכל דכללות העבודה בחיים חיותו בעלמא דין להאיר את העולם ע"י העבודה בעניני התומ"צ, "נר מצוה ותורה אור"⁴⁵.

וגם בענין זה מודגשת השייכות לנשי ישראל - שהרי אחת המצוות העיקריות שניתנו לנשי ישראל היא מצות נר שבת ויו"ט, "נר מצוה (ותורה אור)"⁴⁶ גם בפועל ובגלוי, מצוה כללית שכוללת כל המצוות, כידוע⁴⁷ שרמ"ח מ"ע (רמ"ח אברין דמלכא) עם ב' ידים (ב' הקוין הכלליים דאהבה ויראה)⁴⁸ שעל ידם נעשה קיום המצוות בשלימות⁴⁹

(43) ראה תקו"ז תס"ט. ב"ר פנ"ו, ז.
(44) ולהעיר, שענין ההסתלקות אינו סילוק ח"ו, שהרי, "צדיקא דאתפטר אשתכח בכולהו עלמין (גם בזה העולם המעשה) יתיר מבחיוה" (וח"צ עא, ב. תניא אנה"ק סו"ך וביאורה), כי אם, כלשון הזהר (ראה וח"ב קכח, ב), "אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו עלמין" (כמובא במאמר ההילולא), "שהוא בחי' גילוי אור הסוכ"ע. . . בבחי' רוממות" (תו"א ס"פ ויקהל, עיי"ש).
(45) משלי ו, כג.

(46) ראה וח"ב קסו, א: "נר מצוה, מאי נר, דא נר דאיהי מצוה דנשין זכין ב' ואיהי נר דשבת". ולהעיר משבת כג, ב: "הרגיל בנר הווין ל' בנים תלמידי חכמים", דכתיב כי נר מצוה ותורה אור, ע"י נר מצוה דשבת. . . בא אור דתורה" (פרש"י שם).

(47) וח"ב שם, ב. וראה לקו"ת בהעלותך לג, ג. שלח מד, ד. ובכ"מ.

(48) נוסף לכך שאהבה ויראה הם ב' מצוות פרטיות מרמ"ח מ"ע.

(49) שעל ידם, "פרחא לעילא" (תקו"ז ת"י כה), תניא פ"מ. ובכ"מ.

בגימטריא "נר".

ולהעיר, שמצות הדלקת נר שבת היא בכניסת השבת, ויתירה מזה, שכניסת וקבלת השבת היא ע"י הדלקת נר שבת (לפני תפלת ערבית דהבעל)⁵⁰ - שבוה מודגש הסך-הכל דכללות העבודה בכל ימי השבוע להאיר את העולם ב"נר מצוה ותורה אור".

ועד"ז בנוגע לכללות עבודתו של נשיא דורנו (כללות העבודה דכנס"י בדורנו) בעניני "נר מצוה ותורה אור" - שהסך-הכל (גמר ושלמות) הוא (א) ביום הש"ק⁵¹, שכניסתו ע"י הדלקת נר שבת, (ב) ובשבת פרשת בא אל פרעה, "דאתפריעו ואתגליין מיני כל נהורין".

ועוד ועיקר - שזוהי ההכנה לתכלית השלימות ד"נר מצוה ותורה אור" ("כמצות רצונך"⁵²) באופן "דאתפריעו ואתגליין מיני כל נהורין" - כפי שיתגלה לעתיד לבוא, "ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים"⁵³.

ד. ויש להוסיף, שמעלתן של נשי ישראל מודגשת גם בפרשת בשלח - כהקביעות בכמה שנים שיום ההילולא חל בשבוע דפרשת בשלח⁵⁴:

בפרשת בשלח מסופר אודות שירת הים - "אז ישיר משה ובני ישראל וגו'"⁵⁵, ולאח"ז "ותקח⁵⁶ מרים הנביאה אהרן את התף בידה ותצאן כל

(50) ראה שו"ע אדה"ז או"ח סרס"ג ס"ז. וש"נ.
(51) להעיר, שדוד מת בשבת (שבת ל, סע"א ואילך).

(52) ראה תו"ח ר"פ יחיי. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך. ועוד.

(53) תמיד בסופה.

(54) ולהעיר שהמאמר השני דהמשך ההילולא ניתן לייג שבט שחל בפרשת בשלח.

(55) טו, א.

(56) שם, כ"כא.

ישראל²⁹, כידוע³⁰ שאצל האמהות מודגשת הירידה לבר עניני העולם יותר מאשר אצל האבות שמצד עצמם הם למעלה מהעולם, ופעולתם (של האבות) בעולם באופן המתאים היא ע"י האמהות דוקא³¹.

בסגנון אחר קצת: גמר ושלמות עבודתו של נשיא הדור (ביום ההילולא שלו) הוא גם גמר ושלמות עבודת הדור כולו (שהרי „הנשיא הוא הכל”³²), וכיון שדור זה הוא דור האחרון, ה"ז גמר ושלמות כללות העבודה דכנסת ישראל (אשה) לעשות לו ית' דירה בתחתונים („באתי לגני . . עיקר שכינה בתחתונים”).

ולהוסיף, שבנוגע לכללות הענין דסילוקן של צדיקים (יאצייט והילולא) בגמר ושלמות עבודתם נאמר „דודי³³ ירד לגנו (ע"ד „באתי לגני”) גו' ללקוט שושנים”³⁴, „לסלק³⁵ את הצדיקים

(29) להעיר שהמשכת השכינה למטה („באתי לגני”) היתה ע"י מתן-תורה ועשיית המשכן (כמבואר בהמשך הענין) – שבשניהם קדמו הנשים לאנשים (כנ"ל ס"א).

(30) ראה סה"ש תשמ"ט ח"א ס"ע 84 ואילך. וש"נ.

(31) וטעם הדבר – כיון ששרשם של האמהות הוא למעלה מהאבות, ע"ד סוף מעשה במחשבה תחלה, כפי שיתגלה לעתיד לבוא ש„נקבה תסובב גבר”, „אשת חיל עטרת בעלה” (וראה לקמן ס"ו).

(32) פרש"י חוקת כא, כא.

(33) שה"ש ו, ב.

(34) כידוע שכנסת ישראל נקראת בשם „שושנה” – „כשושנה בין החוחים כן רעיתי בין הבנות” (שה"ש ב, ב. וראה שהש"ר עה"פ. ספר הלקוטים (דא"ח להצ"צ) ערך שושנה (ע' קצו ואילך). וש"נ), והקב"ה (בזמן הגלות) נקרא בשם „שושן” (ראה סה"מ תקס"ח ע' צ. לקוטי לוי"צ לח"ב ע' מד).

(35) שהש"ר עה"פ. ועוד.

(*) „שמות אלקים, במילוי יודי'ן ש', וברבוע ר',

בשישראל”³⁶ (אשר השלימו נפשם בתורה ובמצוות³⁷). ועוד ועיקר, שה„סילוק” הוא בשביל עלי' גדולה יותר (באין-ערוך) שתהי' בעולם התחי', „הקיצו ורגנו שוכני עפר”³⁸, והצדיקים („שושנים”) בראשם, נשמות בגופים בעוה"ז הגשמי, שבו יהי' הגילוי דעיקר שכינה, דירה לו ית' בתחתונים, בגאולה האמיתית והשלמה³⁹. ג. ויש לקשר זה גם עם פרשת השבוע (ובפרט שהסתלקות היתה ביום הש"ק שבו קורין כל הפרשה כולה) – פרשת בא⁴⁰:

בפירוש „בא אל פרעה” איתא בזהר⁴¹ „דעייל לי קב"ה (למשה) אדרין בתר אדרין כו", ודוגמתו בנוגע לפרעה דקדושה, „דעייל לי קב"ה (למשה) אדרין בתר אדרין” להדרגא הכי נעלית ד„אתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין”⁴².

(36) ולהעיר מהשייכות ד„שושנים” ליאצ"ט של הרבנית הצדקנית מרת רבקה – כדאיתא במדרש (שהש"ר שבהערה 34) „למה היא (רבקה) דומה כשושנה בין החוחים”. ולהוסיף ע"ד הרמז – שהאותיות „ששנה” ישנן בשמה של הרבנית הצדקנית מרת שטערנא שרה.

(37) פ"י יפה קול וידי משה שם.

(38) ישע"י כו, יט.

(39) להעיר ממאור"ל (שהש"ר שבהערה 34) „מה שושנה זו אינה אלא לריח, כך לא נבראו הצדיקים אלא לגאולתן של ישראל . . מה שושנה זו מתוקנת לשבתות וימים טובים כך ישראל מתוקנים לגאולה של מחר” (יום שכולו שבת וכולו טוב).

(40) נוסף לכך שפרשת בא היא הפרשה דיציאת מצרים – ש„בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים” (כנ"ל ס"א).

(41) ח"ב לד, א.

(42) זח"א רי, א. וראה בארוכה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 281 (לעיל ע' 225) ואילך.

פשוט פ"ו, והנקודות דשם אלקים הם ע', ביחד הוא תרנין, מספר שוש"ן (רשימת אאמור"ר ע"ד שמו המאסר והגלות – נדפסה בהתחלת לקוטי לוי"צ לחז"א. ועוד).

ועאכו"כ במצוות, שלכל מצוה יש מדידה והגבלה (ריבוי פרטי הדינים (והידורים) בכל מצוה לפי ענינה) – הרי המדידה והגבלה גופא ד„כל נהורין” („נר מצוה ותורה אור”) באופן ד„אתפריעו” למעלה ממדידה והגבלה [ע"ד „והי' מספר גו' אשר לא ימד ולא יספר מרוב”⁷¹, וע"ד „מקום ארון אינו מן המדה”⁷²].

ומזה לומדים גם בעבודתו של יהודי מקבל התורה והמצוות, שגם כפי שהוא נמצא נשמה בגוף למטה, עם כל המדידות וההגבלות הקשורות בזה, צריך להיות באופן דלמעלה ממדידה והגבלה, לא רק מצד חלק הנשמה שלו ש„נשמה שנתת בי טהורה היא”⁷³ ולמעלה מהגבלת הגוף, אלא אפילו כפי שנמצא למטה במדידה והגבלה אמיתית (בגופו הגשמי), בו הוא זקוק ל„ואתה משמרה בקרבי”⁷⁴ – יכול וצריך להיות אצלו „בא אל פרעה”, דאתפריעו כו' מיני' כל נהורין”, שהוא מקבל „כל נהורין”, ויתירה מזו – שהגבול שלו עצמו הוא באופן ד„אתפריעו”, למעלה ממדידה והגבלה.

והטעם ע"ז הוא, כי „ישראל וקוב"ה כולא חד” – לא רק מצד נשמתו למעלה (או חלק מנשמתו), אלא כל מציאותו – כנשמה בגוף יחד – היא „כולא חד” עם הקב"ה, כביכול, כי העצם כשאתה תופס בחלקו אתה תופס בכולו⁷⁵.

וכמובן גם מהפס"ד (וכדעת הרמב"ן⁷⁶) שתכלית שלימות השכר (ובמילא) שלימות כל הענינים הוא דוקא לנשמות

נכנס בפנימיות לפרעה דקדושה ומקבל את הגילויים הכי נעלים מעצמותו ית', ש„אתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין כו”⁶⁷.

ועי"ז שהי' כן אצל משה, נמשך הכח לכל בני"י, שיוכלו לקבל את הגילוי דמתן תורה, כשנפעל החיבור דגבול ובלי גבול, „אתפריעו כל נהורין” ד„נר מצוה ותורה אור”⁶⁸, ש„כל נהורין” (גבול) הם באופן ד„אתפריעו” (בלי גבול),

כידוע שתורה ומצוות מצד עצמן הן בעצם למעלה ממדידה והגבלה (חכמתו ורצונו של הקב"ה⁶⁹). והחידוש בזה הוא – שולא רק כפי שהם מצד עצמם, אלא גם כפי שיורדים למטה (במ"ת) במדידה והגבלה, וקיומם ושלמותם תלוי' דוקא במדידה והגבלה – הרי המדידה והגבלה שלהם גופא היא למעלה ממדידה והגבלה: הן בתורה – הן תורה שבכתב שיש לה הגבלה: מספר מסויים של אותיות וכו', והן תורה שבעל פה שלימודה צריך להיות דוקא בשכלו והבנתו המוגבלת של האדם (שדוקא אז אפשר לברך ברכת התורה)⁷⁰,

(67) וי"ל שמה נמשך הכח גם ל„בא אל פרעה” כפשוטו, כדי לבטל ולשבור קליפתו, שהרי תוקף הקליפה בא מהקב"ה, שלכן נאמר (בהמשך ל„בא אל פרעה”), „כי אני הכבדתי את לבו” (ולכן דחיל ממנו משה), והכוונה פנימית בזה היא – כדי לבטל הקליפה ויהי' יתרון האור כו' (סד"ה בא העת"ר), ולכן ע"י „בא אל פרעה” בשרשו בקדושה – גילוי „כל נהורין” מעצמותו ית', נעשה גם הכח ל„בא אל פרעה” (יחד עם הקב"ה) להלחם עמו („לאגחא בי' קרבא”) ולבטלו מכל וכל, שזהו רק „ביבילתו ית' שהוא כל יכול” (אוה"ת וארא ע' רלא. ד"ה ראה נתתיך תרל"א, עזר"ת ע' קלד), תשט"ו. וראה לקו"ש חט"ז ע' 74 ואילך.

(68) משלי ו, כג.

(69) תניא פ"ד ואילך.

(70) הל' ת"ת לאדוה"ז ספ"ב. וש"נ.

(71) הושע ב, א.

(72) יומא כא, א. וש"נ.

(73) נוסח ברכות השחר.

(74) כתר שם טוב בהוספות סקט"ז. וש"נ.

(75) שער הגמול בסופו. וראה הנסמן בסה"מ

מלוקט ח"ה ע' קסה הערה 126.

משיחות ש"פ בא (ו' שבט) וש"פ בשלח (י"ג שבט) ה'תשנ"ב

– ע"ד מעלת נשי ובנות ישראל תחיינה בדורנו זה –

„שהן היו שם בראשונה והאנשים נטפלו להן“.

ונוסף על הקדימה בזמן, גם (ובעיקר) קדימה בתוכן ובמעלה: במתן-תורה – שהנשים לא רצו ליתן ולא נתנו זהבם לעשיית העגל¹⁰ (שלא השתתפו בחטא העגל שהוא ההיפך דמ"ת), ובנדבת המשכן¹¹ – כמ"ש¹², „וכל הנשים גו' טוו את העזים“, „היא היתה אומנות יתירה שמעל גבי העזים טווין אותן“¹³.

ועוד ועתה והוא העיקר¹⁴ – שייכותן המיוחדת להגאולה:

אמרו חז"ל¹⁵, „בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים“, ועד"ז בנוגע לגאולה העתידה לבוא, עלי' נאמר¹⁶, „כימי צאתך מארץ

(9) רמב"ן עה"פ.

(10) פרדר"א פמ"ה. ועוד.

(11) נוסף לכך שהזהב שלא רצו ליתן לעשיית העגל – נתנוהו ובשמחה לעשיית המשכן (שבזה מודגש יותר סירובן ליתן לעשיית העגל).

(12) שם, כו.

(13) פרש"י שם, „למען יהי' בטויו זהר נוסף כי בהרבה מן הפשוטים ימעט קצת משוב איכותם כאשר יעקרו ממקום גדולם“ (ספורנו עה"פ), וכן המעלה ד, טהרה גמורה (ע"ז) שיהי' הטויו' בבעל חי דלא שייך טומאה כלל מחיים“ (חזק"ג מהרש"א לשבת צח, ב). ועי"ל, שעי"ז היתה נדבת המשכן ממין חזיר, כמעלת קרבן ממין החי* לגבי קרבן ממין הצומח (ראה לקו"ש חט"ז ע' 452).

(14) שהרי הטעם דקדימתן במ"ת ובנדבת המשכן שייך גם בכל הדורות שלפנ"ז.

(15) סוטה יא, ריש ע"ב.

(16) מיכה ז, טו.

(*) ויתירה מזה – שבקרבן כפשוטו בטלה חיותו קודם ההקרבה ע"ג המזבח, משא"כ בנזיד, שהקרבן הוא בהבאת הנדבה, ובעת ההבאה הי' חי (אלא שאח"כ גזוהו לצורך עשיית המשכן).

א. מהחידושים דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, בעל ההילולא דעשירי בשבט – התעסקותו והתמסרותו לפעול ולהשפיע גם על נשי ובנות ישראל – בעניני יהדות, תורה ומצוות¹ (כולל ובמיוחד תורת החסידות²), ויתירה מזה, שפעולתו בזה היתה ע"י הדגשת מעלתן המיוחדת של נשי ישראל, שכל אחת מהן היא „עקרת הבית“, ובכחה וביכלתה לפעול על כל בני הבית, גם הבנים והבעלי.

והמקור לזה – כמבואר בשיחתו הידועה³ ע"ד קדימת הנשים לאנשים בענינים עיקריים דכלל ישראל:

במתן-תורה – כמ"ש⁴, „כה תאמר לבית יעקב“, „אלו הנשים“, ואח"כ „ותגיד לבני ישראל“, „האנשים“. ובנדבת המשכן („ועשו" לי מקדש ושכנתי בתוכם"*) – כמ"ש⁵, „ויבאו האנשים על הנשים“,

(1) אף שבדורות שלפנ"ז היתה עיקר ההתעסקות עם האנשים, ובאמצעותם באה ההשפעה גם לנשים.

(2) כיון שבלימוד תורת החסידות תלוי קיום המצוות העיקריות שחיובן תמידי – אמונת ה' ויחודו, אהבתו ויראתו כו'.

(3) ובלשון חז"ל – „נשים במאי זכין באקרויי בנייהו לבי כנישתא כו' ונטרין לגבריהו כו'“ (ברכות ז, א. ושל"ז).

(4) לקו"ד ח"ג בסופו (תקעא, ב ואילך).

(5) יתרו יט, ג ובמכילתא ופרש"י עה"פ.

(6) תרומה כה, ח.

(7) כולל גם הדייק ד, „ושכנתי בתוכם“, „בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד“* (כמובא גם בהמשך ההילולא (בתחלתו)).

(8) ויקהל לה, כב.

(*) כולל גם כל אחת (ראה סד"ה ועשו לי מקדש תש"ז. תשמ"ז).

בקרב הארץ⁹⁷.

וביאצרייט בכל שנה ושנה נוספת עלי' שלא בערך בנשמת בעל ההילולא (שהו הטעם לאמירת קדיש ביום היאצרייט בכל שנה⁹⁸), ועלי' „בעילוי⁹⁹ אחר עילוי¹⁰⁰“.

ובסגנון פרשנו: ביום יו"ד שבט נעשה אצל בעל ההילולא – משה רבינו שבדורנו (כידוע¹⁰¹ שאתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא¹⁰²) – „בא אל פרעה“, „דעייל לי' קב"ה אדרין בתר אדרין“ („בעילוי אחר עילוי“) אל פרעה דקדושה, „דאתפריעו ואתגליין מיני' כל נהורין“. ובכל שנה – ועד"ז בשנה זו – נוספת בזה עלי' נעלית יותר, עד – שלא בערך.

והגילוי של „בא אל פרעה“ אצל נשיא הדור – ש„הנשיא הוא הכל“¹⁰³ – נמשך ומתגלה למטה ו, פועל ישועות בקרב הארץ, אצל כל אנשי הדור (ובפרט מצד בחי' משה שבכא"ו מישראל¹⁰⁴), נשמות בגופים דוקא.

ובפרט שדורנו זה – כפי שאמר בעל ההילולא – הוא הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה, שדור זה (דעקבתא דמשיחא) הוא גלגול מהדור דיוצאי מצרים¹⁰⁵, במילא מתחזקת יותר ההשוואה של בעל ההילולא נשיא דורנו (משה שבדורנו) למשה שבדורו –

יצאת מארץ מצרים⁹⁸, כי הרע היה עדיין בתוקף כו' (כמובן גם מזה שלאחר מכן „וירדוף (מצרים) אחרי בני ישראל“⁹⁹, ויצי"מ לא נשלמה עד ש„ויראי ישראל את מצרים מות על שפת הים“⁹²).

שלימות בירור העולם תהי' דוקא בסוף גלות זה האחרון, בגאולה האמיתית והשלימה, „כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות“, שלכן היציאה מהגלות לגאולה תהי' באופן ש„לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו“⁹³, כי „את רוח הטומאה אעביר מן הארץ“, ולכן יצאו מהגלות (בוזיונות, אבל) באופן דמנוחת הנפש ומנוחת הגוף, בתכלית השלימות והבריאות – נשמות בגופים, ועוברים מיד (בלי הפסק כלל) לחיים נצחיים של נשמות בגופים בגאולה האמיתית והשלימה (תכלית ושלמות השכר, כנ"ל).

יא. הענין הנ"ל שייך גם ליו"ד שבט, יום ההילולא דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, המתברך⁹⁴ (בשנה זו) משבת פ' בא אל פרעה [וההסתלקות היתה (בשנת ה'שית) בשבת פ' בא עצמה]:

ידוע שביום ההילולא של צדיק עולה נשמתו למעלה, יחד עם „כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו“⁹⁵, וזה „מתגלה ומאיר בבחי' גילוי מלמעלה למטה . . . ופועל⁹⁶ ישועות

(88) פ' ראה טז, ג.

(89) ראה תניא פל"א (מ, ב).

(90) בשלח יד, ח.

(91) שם, ל.

(92) שעד אז היתה אימת מצרים עליהם (שהרי „איסטורין שלח עמהם“ – פרש"י בשלח יד, ה, ממכילתא עה"פ). וראה גם סה"מ מלוקט ח"ד ע' רכו הערה 16.

(93) ישע"י נב, יב.

(94) ראה חז"ב סג, ב, פח, א.

(95) תניא אגה"ק סי' ז"ך (קמו, א"ב).

(96) תהלים עד, יב.

(97) אגה"ק סכ"ח (קמח, א).

(98) ראה לקו"ש חכ"ו ע' 329 הערה 15.

(99) ל' האגה"ק בביאור לסי' ז"ך (קמו, א).

(100) ראה לקו"ש שם ע' 329 ואילך, ושל"ז.

(101) חז"ג רעג, א. תקי"ז תס"ט. וראה תניא פמ"ד (סג, א). ועוד.

(102) ובב"ר פנ"ז, ז; ואין דור שאין בו כמשה.

(103) פרש"י חוקת כא, כא.

(104) תניא רפמ"ב.

(105) שער הגלגולים הקדמה כ. ל"ת וספר הליקוטם להאריז"ל שמות ג, ד.

חסידי ותלמידיו המקושרים אליו כנשמות בגופים כאן למטה בדור התשיעי (תשיעי בתי"ו, ע"ד התי"ו ד, נתלו" לגבי הטי"ת ד, נטלו" – נפעלת גם למטה השלימות ד, נתלו המאורות", "אתפריעו ואתגלין מיני" כל נהורין" בנשמה בגוף למטה.

מזה מובן החידוש דדורנו – הדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני זה, עד לדור שלפנ"ו (דור השמיני); מכיון שהגאולה לא באה אז בפועל, ה"בא אל פרעה" (הגילוי ד, אתפריעו כל נהורין" למטה) לא הי' בתכלית השלימות כנשמה בגוף בריא (היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף, וגם הנשמה בגוף היתה במצב ש, הדיבור הוא בגלות" וכו'); משא"כ בדורנו זה – הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה – נעשה תומ"י, נתלו המאורות", שלא זו בלבד שלא חסר ח"ו במאורות הגדולים דגילוי תושב"כ ותושבע"פ¹¹⁸, אלא אדרבה – נוספת בזה שלימות נעלית יותר [לא באופן ד, כבד פה מאורייתא שבע"פ וכבד לשון מאורייתא שבכתב", להיותו למעלה מזה], באופן שכנשמות בגופים מקבלים בפנימיות "אתפריעו כל נהורין" ש, נתלו" עתה, עי"ז שמישה צדקנו בא מיד, "שלח נא ביד תשלח", וילמד תורה את כל העם כולו¹¹⁹, עד "תורה חדשה מאתי תצא"¹²⁰,

וזה פועל את השלימות והעלי' דכל

(118) ראה של"ה בהקדמתו טז, סע"א. מס' שבועות שלו קצא, א. וראה לקו"ת שה"ש יא, ד. אוה"ת בראשית יד, א. לו, סע"ב. במדבר ע' מו. מג"א ע' ב'שמא (בהוצאת תש"נ – ע' קמט). נ"ך ע' ריו. ועוד. וראה לקו"ת ח"ל ע' 10 ואילך.
(119) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב. לקו"ת צו יז, א ואילך. ובכ"מ.
(120) ישע"י נא, ד. ויק"ר פ"ג, ג.

הדורות שלפנ"ז, עי"ז ש, הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל ההילולא בראשנו.

חידוש של דורנו לגבי הדורות שלפני זה – רואים בפועל בעבודת הדור: בדורנו זה נוסף עד שלא בערך לגבי הדורות שלפנ"ז בעבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, הן בריבוי השפע (הספרים הנדפסים וכו'), והן בעשיית כל העולם, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, כלי לקבלת האורות הגדולים, הן בנוגע לבנ"י – ע"י התרי"ג מצוות, והן בנוגע לאוה"ע – ע"י הפצת השבע מצוות בני נח¹²¹, כך שמאירים את כל העולם עם "נר מצוה ותורה אור" באופן ד, אתפריעו כל נהורין", שכל אחד יכול לקבל את האור כנשמה בריאה בגוף בריא,

עד שרואים בפועל (כמדובר כמ"פ לאחרונה) שאומות העולם ככו"כ מדינות מסייעים לבנ"י בעבודתם (ע"ד ויותר מכפי שהי' ביציאת מצרים), עד שגם במדינה ההיא שהיתה סגורה ומסוגרת ריבוי שנים, ולא נתנו ליהודים לצאת ממנה ולא איפשרו להם לקיים תומ"צ בשלימות וכו' – הרי לאחרונה נשתנתה מן הקצה אל הקצה, וכעת לא זו בלבד שמאפשרים ליהודים להתנהג כרצונם, ומאפשרים להם לצאת משם, אלא עוד יותר – מסייעים להם בכך.

עד שרואים כיום בפועל, שנוסף לזה שבנ"י עומדים, "הכן כולכם" לגאולה, גם אוה"ע עומדים, "הכן כולכם" שבנ"י יצאו כבר מהגלות וילכו לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה,

ונשמות בגופים בלי שום הפסק כלל, באים מיד לתכלית השלימות ד, בא אל

(121) ראה רמב"ם הל' מלכים פ"ח ה"י.

פרעה" בגאולה האמיתית והשלימה, שלימות הגילוי ד, אתפריעו כל נהורין", "והי' לך הוי' לאור עולם"¹²².

יד. מזה מובן הלימוד עתה מ, בא אל פרעה":

דובר כמ"פ, שכבר "כלו כל הקיצין"¹²³ וכבר סיימו הכל, והגאולה היתה צריכה לבוא כבר מזמן, ומפני טעמים שאינם מובנים כלל וכלל עדיין לא באה.

מזה מובן, שעכ"פ כעת, צריכה הגאולה לבוא תיכף ומיד ממש. ובלשון העולם: זהו הזמן הכי נעלה (העכסטע צייט) לגאולה האמיתית והשלימה!

ולעזיר, שבלשון "הזמן הכי נעלה" (העכסטע צייט) מרומז תוכן הגאולה – ש, זמן", הקשור עם מדידה והגבלה (ועבר הוה ועתיד), נעשה (הזמן) הכי נעלה", באופן שאין למעלה הימנו. ז.א. שהגבול (זמן) עצמו נעשה בלי גבול (הכי נעלה), עד שמתאחדים ממש, ע"ד המדובר לעיל בענין "אתפריעו כל נהורין".

ואדרבה: עיקר ההדגשה בזה היא על הגבול של זמן גשמי ("זמן") – כי ברוחניות (עד לדרגות "הכי נעלות") יש כבר שלימות הענינים עד לשלימות דגאולה (רוחנית), הענינים הרוחניות של יהודי רואים כבר את הגאולה; כעת צריך רק לפתוח את העינים הגשמיות, שגם הם יראו את הגאולה כפי שהיא בגלוי לעיני בשר בזמן הזה.

וכמובן גם בפשטות: עיקר הבקשה והגעגועים לגאולה הם לא כ"כ מצד הרוחניות והנשמה, כי מצד רוחניות הענינים הנשמה היא בשלימות וכל

הענינים בשלימות (והגם שיהודי נמצא נשמה בגוף בעולם הזה הגשמי, הרי מצד הנשמה והרוחניות לא מורגש חושך העולם), משא"כ מצד גשמיות הענינים של הגוף, שם בעיקר נרגש העולם והסתר, ובמילא – ה"ז מעורר את הגעגועים לגאולה באופן חזק עוד יותר.

והחידוש בגאולה הוא בכך, שהגילוי ד, אתפריעו כל נהורין" יהי' גם בגשמיות העולם הנראה לעיני בשר, במקום וזמן גשמי, שיעשה דירה לו ית' בתחתונים. ואדרבה: בזה מתבטאת השלימות גם ברוחניות (שלכן לע"ל הנשמה ניוזנית מן הגוף), משום כך הגאולה בגשמיות תביא גאולה בכל העולמות והדרגות למעלה.

טו. וננוגע לפועל:

בעמדנו בימי ההכנה ליו"ד שבט, יום ההילולא של נשיא דורנו – כשנוספת עלי' בנשיא הדור כ"ק מו"ח אדמו"ר, ועל ידו – בכל אנשי הדור, נשי הדור וטף הדור – צריך כל יהודי בדורנו, אנשים נשים וטף, לקבל החלטות טובות בנוגע לכל הענינים שתבע בעל ההילולא, החל מ, נר מצוה ותורה אור", לימוד התורה (תושב"כ ותושבע"פ) וקיום המצוות בהידור, הן בנוגע לעצמו והן בנוגע להולות – העבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, באופן ד, בא אל פרעה", לעשות כל יהודי לכלי לקבלת "אתפריעו כל נהורין" ד, שני המאורות הגדולים, תושב"כ ותושבע"פ, נגלה דתורה ופנימיות התורה,

כולל ובמיוחד – ע"י ההוספה בלימוד תורתו של בעל ההילולא עצמו וקיום הוראותיו.

וכל זה בהדגשה – שכל אחד יקבל על עצמו שהלימוד בתורתו של בעל ההילולא ישלים וימלא גם מה שנחסר בהתפשטות והפצת המעיינות בגלל המניעה ועיכוב

(122) ישע"י ס, יט.

(123) סנהדרין צז, ב.